

Де люті хуги плутанку снували

Микола Руденко

Де люті хуги плутанку снували,
Де світла меншало із кожним днем,
Камінні щелепи пережували
Нас так, що видалось: не оживем...

Ще всюди ніч, тривають наші муки —
Та все ж пульсує в скронях свіжа кров:
Із моря сліз, розлуки і розпуки
Тюрма тебе на світ вернула знов.

Я знов живий. Відпало геть змертвіння
Душі і тіла — самотинне зло.
Заворушилося мое коріння,
До серця повернулося тепло.

Спокійно дихають кохані губи —
Та раптом страх насунеться, мов лід:
Куди ж тепер — до щастя чи до згуби?..
Даруй нам, Боже, хоч десяток літ.